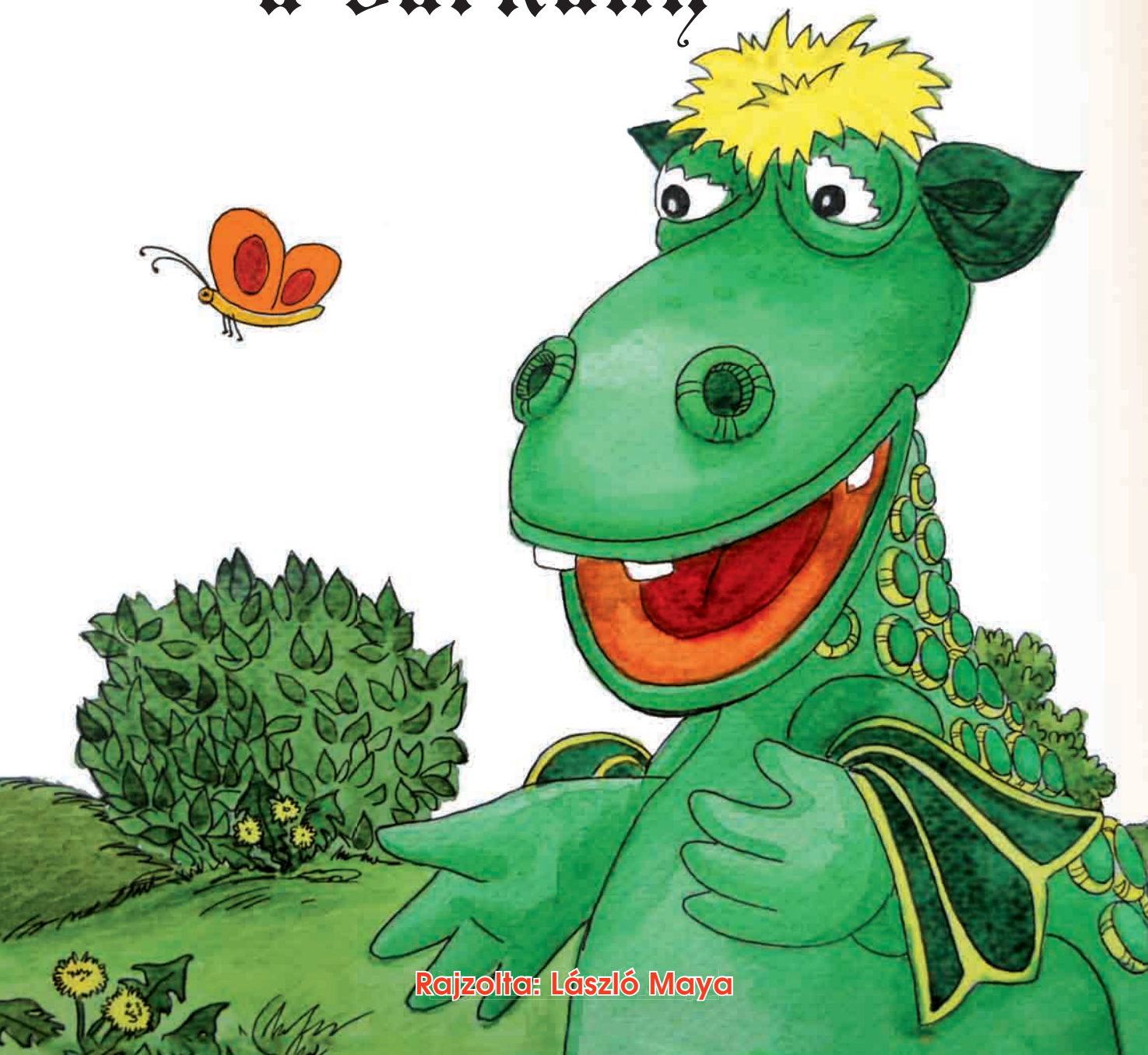

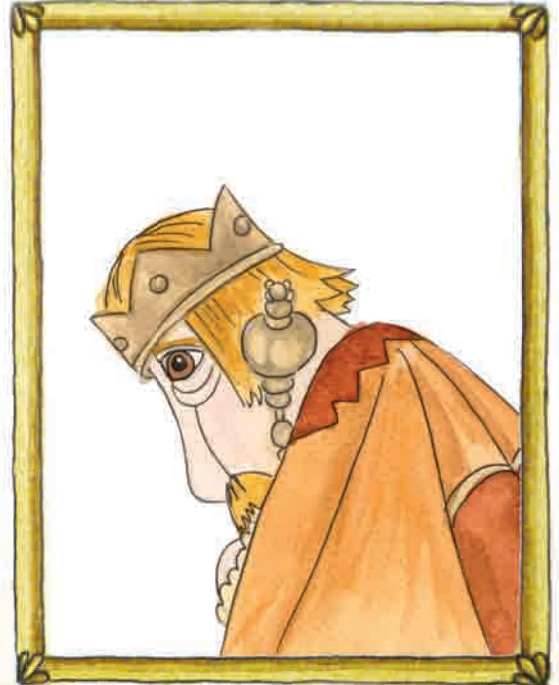
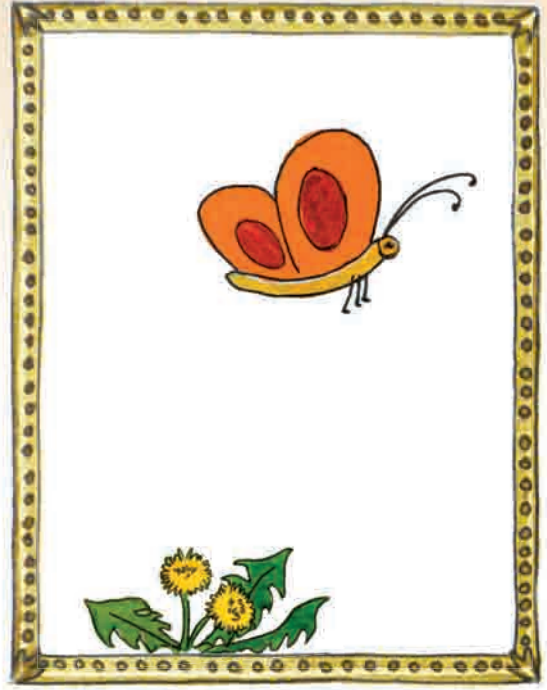
Csukás István

Süssi

a sárkány

Rajzolta: László Maya

Lévai Sándor bábtervei alapján
illusztrálta László Maya

Süsü énekelt, szállt, szállt a hangja a hegy felé:

*Ó, ha rózsabimbó
lehetnék!
Rám szállnának szépen
a lepkék!
Kicsi szívem velük
dobogna!
Nem lennék ilyen nagy
otromba!*

*Ezt a vágyam senki
se érti,
se gyerek, se nő és
se férfi!
Senki, senki itt a
világon,
mi is az én titkos nagy álmom!*

Csukás István

Süsü, a sárkány

Könyvmolyképző Kiadó

Süsüt kitagadják

Hol volt, hol nem volt, a vad Örömföldön túl, de a Bogáncsos Réten innen, ott, annál az irdatlan magas hegynél, honnan már a madár is visszafordul, volt a sárkányok birodalma. Pontosabban senki se tudja, hogy hol, hiszen emberfia nem jár a sárkányok között, hogyan is merészkedne a tüzet fújó, lángot okádó szörnyetegek közé! De hogy arrafele van valahol, azt mindenki tudja, ha máshonnan nem, a nagy ordítózásból, bömbölésből, morgásból és tűzfújásból!

A Sárkányok Királya az Irdatlan Hegy belsejében lakott kilenc gyerekével. A királynak három feje volt, a gyereksárkányoknak szintén, kivéve a legkisebbet, annak bizony már csak egy feje volt! Csúfolták is eleget ezt az egyfejű legkisebbet, akit éppen ezért Süsünek hívtak, meg talán azért is hívták Süsünek, mert másban is elütött a testvéreitől. Szelíd volt, mint a bárány, félénk, mint egy kecskegida, jámbor, mint egy kolduló barát. Amúgy persze külsőre pontosan olyan behemót nagy volt ő is, mint a többi sárkány! De csak külsőre! Belül meg, mint egy kisegér.

Morgott is eleget az Apasárkány, meg dirmegett, meg dörmögött a három fejével: – Micsoda szégyen! – Meg: – Hajaj, ilyen gyáva nyulat ki látott!? – Meg: – Mintha nem is az én fiam lenne!

Mikor már eleget mormogott, meg dirmegett, meg dörmögött, meg már a szemét is bántotta legkisebb gyerekének az egy feje, mert hiába hunyt be hat szeme közül hármát, akkor is csak egy fejet látott! Nos, mikor már mindezt nagyon megunt, elküldte Süsüt, régi sárkányszokás szerint, hogy számoljon le az ellenségével. Elmagyarázta neki az irányt: – El sem tévesztheted! Mindig csak előre, és csak egyszer kell jobbra letérned a Huzatos Völgnél! Ott lakik rögtön az ellenségem!

Aztán azt is elmagyarázta a második fejével, hogy mit csináljon vele:

– El se tévesztheted! Addig ütöd meg dögönyöződ, míg van benne szusz!

A harmadik fejével csak mordult egyet:

– Na, lódulj már!

Na, ez éppen három hónapja volt, már kezdték is elfelejteni Süsüt, az Apasárkány is leszokott a szemhunyorogatásról, vidáman nézegette a többi gyereke három fejét, úgy gyönyörködött bennük.

Az ám, de egyszer nagy énekszó hallatszott az országútról! A sárkánygyerekek kitódultak a kapuba, az öreg sárkány meg az Irdatlan Hegy legmélyén hallgatózott mogorván.

A sárkánygyerekek, mikor megpillantották Süsüt, visszatódultak az Irdatlan Hegy belsejébe, s egymás szavába vágva kiáltoztak:

– Megjött Süsü! Megjött Süsü! Itt van Süsü! Itt van Süsü!

– Hallom! – mordult rájuk az Apasárkány. – Nem vagyok süket!

A sárkánygyerekek elhallgattak, s kíváncsian nyújtogatták a nyakukat.

Süsü abbahagyta az éneklést, letörölte a lábát a barlang bejáratánál, s vidáman köszöntötte a testvéreit.

– Szervusztok! Hogy vagytok? Itt vagyok, ragyogok!

– Szia! Szia! Szia! – válaszoltak a testvéreik vihogva.

Majd mikor Süsü az Apasárkány elé ért, elhallgattak, s kíváncsian várták, hogy mi is lesz most.

Süsü mosolyogva állt az apja elé, egyetlen feje vidáman ragyogott, meg piroslott, mint egy alma. Majd így szólt:

– Megjöttem!

– Látom! – morgott az Apasárkány első feje.

– Mit csináltál az ellenséggemmel?! – dirmegett a második feje.

– He?! – dörmögött a harmadik fej, mivel egy kicsit nagyothallott. De Süsü csak állt és mosolygott.

Az Apasárkányban rettenetes gyanú ébredezett.

– Megnyúztad?! – morgott az első feje.

– Porrá törted a csontját?! – dirmegett a második feje.

– He?! – dörmögött a harmadik feje.

– Mit csináltál vele? – harsogta az Apasárkány mind a három fejével egyszerre.

Süsü a fejét rázta minden kérdésre. Majd összeszedte a bátorságát, és megmondta az igazat.

– Gyógyfüvet szedtem neki! Vizes borogatást raktam rá!

Az Apasárkány nem hitt a hat fülének.

– Mi?! Mi?! Mi?! – kérdezte mind a három fejével.

– Beteg volt! – védekezett Süsü. – Influenza! Csak nem hagyhattam ott betegen?! De most már meggyógyult!

Az Apasárkány rettenetes dühbe gurult, fújta a tüzet mind a három fejével, mint valami óriási kovácsfújtató.

– Borogatást tettél rá?! Gyógyfüvet szedtél neki?! Tűnj el a szemem elől! Ne is lássalak! – ordította az első feje.

– Te sárkányok szégyene! Te elfajzott, egyfejű korcs! Kitagadlak! – bömbölte a második feje.

– Brr! Brr! – berregte a harmadik feje.

Süsü behúzta a nyakát, fülige piros lett a szégyentől, s lassan hátrált kifelé a barlangból.

A testvérei vihogtak, rötyögtek, vihorásztak és röhögtek, ujjal mutogattak a kifelé hátráló Süsüre, nagyot csíptek a karjába, hatalmasakat ütöttek a hátába.

*Haha, haha, bruhaha!
Nézd, hogy lóg a taraja!*

Mondta az egyik testvér.

Süsü sóhajtott, s így dünnyögött:

Elbujdosok, de hova?!

A másik testvér így folytatta:

*Ilyen gyáva, ilyen rút!
Nézd, hogy iszkol, nézd, hogy fut!*

Süsü tovább sóhajtozott:

Majd akad egy gyalogút!

A harmadik testvér így csúfolódott:

*Egy fejében, odanézz,
alig pislákol az ész!*

Süsü megadóan bólíntott:

Sose voltam nagy vitéz!

A negyedik testvér Süsü fülébe susogott gúnyosan:

*Hé, te lüke, féleszű,
kelekótya sü-sü-sü!*

Süsü erre is sóhajtott egyet:

Haj, nem terem nékem fű!

Az ötödik, hatodik, hetedik és nyolcadik testvér már csak ezt kiáltotta Süsü után, hogy:

*Haha, haha, bruhaha,
ne is lássunk már soha.*

Mivel közben Süsü kiért az Irdatlan Hegyből, s bánatosan battyogott az országúton.

Lepke, lepke, kis lepke

Egy szárnycsók bólogatott, hajlongott a szélben, le-föl, le-föl. Azután már nem hajlongott, hanem csodálkozva hasalt a földre. Süss lépett rá, majd döngő léptekkel továbbment: dam, dam, dam!

Ismeretlen helyen járt, csodálkozva forgatta a fejét jobbra-balra, gyönyörködött a piros, sárga, kék virágokban, lassan a szíve is megkönnyebbült, nem fájt már neki annyira, hogy kitagadták! A Sárkánykirály döngő hangját sem hallotta, s a testvérek gúnyos nevetését is elvitte a szél.

Csak ment, ment dübbenő léptekkel: düb, düb, düb! Ha sziklához ért, átgyalogolt rajta, ha patakhoz ért, átugrotta.

Ahogy így ment, meg gyalogolt, meg patakot ugrott, egyszer csak egy gyönyörűsége rózsabimbón meglátott egy gyönyörűsége lepkét!

Abban a minutumban megállt, mint akit villám sújtott, vagy mint egy cövek, amit a földre vertek! Még lélegzetet sem mert venni. Csak nézte, csak nézte a gyönyörűsége lepkét a gyönyörűsége rózsabimbón!

Majd mikor már eleget gyönyörködött a lepkében, elhatározta, hogy megfogja! Lassan, roppant lassan lépett egyet előre, és lassan, roppant lassan kinyújtotta a kezét.

De ahogy kinyújtotta a kezét, árnyékot vetett a rózsabimbóra és természetesen a lepkére is! Nem nagy árnyékot, akkorát csak, mint egy üstfedő. De a lepke nem szerette az árnyékot, még ha csak akkora is, mint egy üstfedő, kényeskedve megbillegettette a szárnyát, és továbbroppent, napsütötte helyre.

Süss báván nyúlt a rózsabimbóért, leszakította, s mivel a lepke már nem volt rajta, jobb híján megszagolta. Szívta, szagolta a kellemes rózsaillatot, de a rózsaillat nem nagyon szerette, ha sárkányorr szívja, szagolja, jól megcsiklandozta hát belülről, mire Süssnek könnybe lábadt a szeme, s egy óriásit tüszentett. A közeli fák meghajoltak, a virágok a földre lapultak, a lepke pedig kényeskedve vitorlázott tova a légáramláson.

Süss utánalódult, a rózsabimbót nem dobta le, de megfogadta, hogy nem szagolja meg többet!

Így lebegtek, bukdácsoltak, ficánkoltak át a réten. Elöl a lepke lebegett, hátul Süss bukdácsolt, leghátul meg Süss farka ficánkolt.

Süss most már semmi mással nem törődött, csak a lepkét figyelte, s követte óvatos léptekkel mindenhová.

Így azt sem vette észre, hogy a közelben a királyi favágók vágják a fát. Már szép nagy halom felvágott és elfűrészelt fahasáb magasodott a tisztáson, s épp az utolsó fának készülődtek neki a királyi favágók nagy buzgón. Vagyis az Első Favágó megpökte a markát, megmarkolta a fejsze nyelét és odasuhintott. A fa meg se rezdült, mivel hatalmas, vastag törzsű fa volt. De a királyi favágók nem csüggedtek. Most a másik pökte meg a markát, markolta a fejszenyelet, s csapott oda a törzshöz. És most mintha a fa megrezdült volna egy kicsit! Aztán újra az egyik csapott oda, majd újra a másik!

Ekkor egy lepke szállt át a fejük felett, de oda se figyeltek.

Éppen az egyik favágó akart suhintani a fejszével, mikor a hatalmas fa recsegett-ropogott, s gyökerestül kiemelkedett a földből! A favágók a szájukat is eltátották a csodálkozástól.

De nem sokáig tátották, mivel meglátták Süsüt. Mert Süsü húzta ki tövestől a hatalmas fát, mivel útjában volt, nem látott tőle. Csak megfogta két ujjal, és kirántotta a földből! Barátságosan rámosolygott a két favágóra, s még barátságosabban köszönt.

– Jó napot kívánok! Bocsánatot kérek a zavarásért, nem láttak erre egy lepkét?

De hiába volt a mosolygás és a köszönés, mivel a favágók nem láttak még sárkányt, se barátságosat, se barátságtalant! Ők csak azt látták, hogy két ujjal

kihúzta a hatalmas fát a földből! Égnek állt minden hajuk szála a réműlettől, majd eldobálva a fejszét, hanyatt-homlok menekültek.

– Jaj, jaj! Egy sárkány! Egy sárkány! – óbégatták, mikor már biztos távolban jártak.

Süsü kissé csodálkozva nézett utánuk, eldobta a hatalmas fát, a hatalmas fa ráesett a halomba rakott tűzifára, a tűzifa meg mind legurult az útra.

A lepke egy sziklán sütkérezett, finoman rezgettette gyönyörű szárnyait.

De Süsü ezzel sem törődött, kereste a lepkét, hogy merre lehet.

Süsü a lélegzetét is visszafojtva lépegetett a szikla felé. Észre sem vette, hogy a szikla túloldalán két taligás kőfejtő erőlködik, veselkedik! Cöveket vertek a szikla alá, rudakat dugdostak a résbe. Majd a rudak alá álltak, s óriásit nyögve megemelték a sziklát.

Ekkor ért oda Süsü.

– Hórukk! – kiáltotta a két kőfejtő.

A lepke kényeskedve felemelkedett, s elrepült.

Süsü felemelte a sziklát, mintha közélről akarná megnézni, hogy nincs-e ott a lepke.

A két kőfejtő fenékre tottyant, s már éppen egy cifra káromkodást akartak kanyarítani, mikor az egyik meglökte a másikat, s halkán, mint akinek elment a hangja, ezt suttogetta:

– Egy sárkány! Egy sárkány! Egy sárkány! Jaj!

– He?! Mi?! – förmedt rá a másik, aki háttal ült Süsünek. – Ugyan már, te oktondi! Még hogy sárkány!

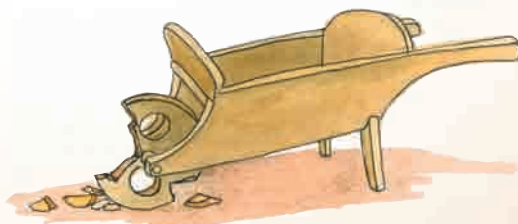
Majd nyögve feltápáskodott, s ekkor ő is meglátta Süsüt.

– Jaj, sárkány! Meneküljünk! – kiáltotta, s uccu neki, fakeseszt, szélsebesen rohant lefelé a hegyről. A másik meg utána.

– Álljatok meg! Álljatok meg! – kiáltott utánuk Süsü. – Ezek meg hova futnak? Álljatok meg, kérdezni akarok valamit!

De nem válaszolt neki senki, a két taligás már hegyen-völgyön túl járt. Letette hát a sziklát, épp a taligára. A taliga ripityára esett. Süsüt egy kicsit elszomorította, hogy így menekülnek előle, búsan lógatta a fejét, s motyogott az orra alatt: – De hát miért? De hát miért?

Majd meglátta a lepkét, abbahagyta a fejlógatást és a motyogást, s boldogan mosolyogva elindult feléje.

A Marcona Zsoldosok

A patak partján állt egy lábbal hajtható köszörű. Két Marcona Zsoldos fente a kardját. Az egyik a köszörűt hajtotta, a másik a kardot tartotta a kőhöz. Félelmetesen marcona volt mind a kettő, meg torzonborz! Csillogott-villogott rajtuk a páncél. Csörgött-zörgött a fejükön a sisak.

A kard visított a köszörűn, de a két Marcona Zsoldos túlharsogta. Brummogva énekeltek:

*Mi vagyunk a zsoldosok,
kezünk sose dolgozott,
kardot, lándzsát hordozott,
ruhánk mégse foltozott!*

*Sziklakőből az ágyunk,
puha ágyra nem vágyunk!
Senki fiát nem szánjuk,
ha meglátjuk, levágjuk!*

*Csiszi-csiszi köszörű
ez az élet gyönyörű!
Hová lépünk, nem nő fű,
kardunk borotvaélű!*

Mikor véget ért a dal, abbahagyták a köszörülést, megnézték a kard életét! Hát, olyan éles volt, mint a borotva! Az egyik zsoldos jobbra-balra suhintott vele, s egyből levágott egy ágat a bokorról, meg egy szamárkóró fejét, meg egy sás buzogányát! Elégedetten dugta a kardot a hüvelyébe.

Most ő hajtotta a köszörűt, s a másik zsoldos tartotta a kardját a kőhöz. A kard visított a köszörűn, de nagy brummogva túlharsogták a visítást, újra belekezdtek a dalba.

*Mi vagyunk a zsoldosok,
kezünk sose dolgozott,
kardot, lándzsát hordozott,
ruhánk mégse foltozott!*

Süsü lábujjhegyen lépkedett, átgázolt a bokrokon, szemét a röpködő lepkén tartotta, vagyis nem tévesztette szem elől egy pillanatra sem! Így ért a patakhoz. A lepke libegett-lebegett, majd rászállt a Második Marcona Zsoldos sisakjára, s nagy kényelmesen elhelyezkedett.

A zsoldosok brummogva-ordibálva énekeltek, a kard meg visított a köszörűn, volt nagy zenebona!

– Sss! Pssz! Sss! – pisszegett Süsü már messziről, de a zsoldosok nem hallották a nagy zajban.

Süsü közelebb lopakodott, s újra pisszegett, még a kezét is a szája elé tette.

– Sss! Pssz! Sss!

Vagyis azt akarta mondani, hogy hagyják már abba egy percre a nagy brummogást, meg kardvisittatást, mert elriasztják a lepkét!

Az Első Marcona Zsoldos végre felnézett a köszörűhajtásból a nagy pisszegésre.

Rögtön a torkán akadt a szó, mikor meglátta Süsüt! Egy-két pillanatig némán tátogott, mint a hal a parton. Majd megjött a hangja is, rémulten csuklott egyet, s így kiáltott:

– Jaj! Egy sárkány! Jaj!

Süsü gyorsan rápisszegett.

– Sss! Pssz!

De a marcona zsoldos újra csuklott egyet, s utána egy nagyot ordított:

– Jaj! Egy sárkány!

A Második Marcona Zsoldos csodálkozva nézett rá, hogy mit rikácsol, meg csuklik, meg kiabál?

– He? – kérdezte.

– Ott! Ott! Ott! Ott! – mutogatott az első zsoldos. – Jaj, egy sárkány! Egy sárkány!

A Második Marcona Zsoldos hátra se fordult, leintette nagy fölényesen a remegőt.

– Ugyan már, te anyámasszony katonája! Rémeket láatsz! Még hogy sárkány! Hajtsd a köszörűt!

De az Első Marcona Zsoldos csak a fejét rázta, hogy nem, nem, nem! Nem anyámasszony katonája, nem lát rémeket, és nem hajtja a köszörűt!

Süsü lassan, roppant lassan nyúlt a lepkéért. A lepke elaludhatott, mert nem vette észre, meg sem moccant a sisakon. Süsü óvatosan két ujjal megfogta a sisakot, leemelte a lepkével együtt, s gyönyörködve nézte.

Na, a második zsoldos végre megfordult, mivel fázott a feje. Rémulten ordítani akart egyet, de nem jött ki hang a torkán, csak tátozott, meg remegett, a kardot is elejtette a nagy remegésben! De nem bírt elfutni, csak állt, mint akit megbéklyózott a rémület. A fogai vacogtak, s csak ennyit bírt nagy nehezen kinyögni:

– Irgalmazz nyomorult életemnek! Irgalmazz nyomorult életemnek!

Süsü dühösen rápisszegett, mivel a lepke felébredt s elrepült. Süsü összegyúrta a sisakot, s visszadobta a Második Marcona Zsoldosnak, ügyet se vetve a remegésre meg a vacogásra, a lepke után csörtetett.

A Második Marcona Zsoldosnak elgyengült a lába, mikor látta, hogy Süsü összevissza gyúri a sisakot, mintha csak papír lenne! El is ájult azonnal, elvágódott hosszában.

Az összegyúrt sisak pont az arcára esett, úgyhogy mikor kinyitotta a szemét, nem látott semmit, sötét volt.

– Végem van! – motyogta remegő szájjal. – Meghaltam, már biztos meghaltam, azért van ilyen sötét!

Majd hallgatózott, fülelt, de nem hallott semmi mást, mint nagy cuppogást meg vízcsöpögést, cupp, cupp, csöpp, csöpp! Az Első Marcona Zsoldos bújt ki a patakából, ő cuppogott meg csöpögött. Süsü után nézett, majd a földön fekvő másik marconára.

Na, ez szörnyethalt a rémülettől! – gondolta.

A földön fekvő is ugyanezt mondta vacogva:

– Meghaltam! Meghaltam!

Az Első Marcona Zsoldos szomorúan indult útnak. Már a túlsó parton járt, mikor valami nagyon furcsát érzett, illetve úgy érezte, hogy valami nincs rendben!

Igen ám, de micsoda? Megállt, és erősen törte a fejét. Ekkor újra meghallotta a Második Marcona Zsoldos nyöszörgését:

– Meghaltam! Biztos meghaltam!

– Hát persze! – csapott a homlokára. – Ez volt a furcsa! Aki meghalt, nem mondja, hogy meghaltam, vagyis nem beszél!

Visszarohant a földön fekvőhöz, levette az arcáról a sisakot.

– Nyisd ki a szemed! – szólt rá.

A földön fekvő marcona óvatosan először csak az egyik szemét nyitotta ki, körülnézett vele, majd utána a másikat is. Majd hirtelen felpattant s futott, mint a nyúl.

– Ha nem haltam meg, akkor fussunk!

Az Első Marcona Zsoldost se kellett biztatni, futott utána, mint egy másik nyúl.

Süsü híre megérkezik a királyi várba

A nagy, virágos rét szélén, a krumplivermek után, a veteményeskert mellett állott a királyi vár! Elég ütött-kopott, meg rogyadozó, meg mállott vakolatú volt, egyetlen tornyán a szélkakas is úgy berozsdásodott, hogy csak minden szökőévben nyikorgott egyet. De azért vár volt! Sőt királyi vár, mert benne lakott a Király, és ahol a Király lakik, az a királyi vár!

A Király öreg volt már nagyon, a vár meg huzatos, vagyis szegény Öreg Király mindig, de mindig fázott!

Most is a sarokban gubbasztott, három pokrócot is magára terített, hogy csak a koronája látszott ki, mégis fázott! Hogy ne fázzon annyira, tornázott egy kicsit a pokróc alatt, óvatosan mozgatta a lábát, hajlította a derekát. S hogy rendben menjen minden, lábmozgatás, meg derékhajlítgatás, vezényelt is magának:

– Egy, ket-tő! Egy, ket-tő! Az ördög vigye el, de hideg van! Törökbúza, meleg málé! Egy, ket-tő! Egy, ket-tő! Elcsapom az összes favágót! Egy, ket-tő! El én! Törökbúza, meleg málé! De akkor ki vág fát? Egy, ket-tő!

A Dada jött be valamiért a trónterembe, s csodálkozva hallgatta a hangokat, mivel nem látott senkit, csak a sarokban egy halom pokrócot. Azután észrevette a pokrócok fölött a koronát is! Sójajtott egyet, s így szólt:

– Jaj, uram, királyom! Csak nem fázik felséged?

– De, fázom! – nyöszörgött a pokróc.

– Ebben a palotában mindig hideg van! De leghidegebb meg mindig pont itt a trónteremben! Vagyis ahol én vagyok! Miért van pont itt mindig a leghidegebb?!

A Dadus erre nem tudott mit válaszolni, csak sajnálta a vacogó Királyt, de úgy sajnálta, hogy majd megszakadt a szíve.

– Hozok egy kis forró teát! – ajánlotta.

De az Öreg Király csak legyintett.

– Mire ideér, kihűl! Már négy liter forró, illetve kihűlt teát ittam! Nem használ semmit, csak lötyög a hasamban! Hej-haj, törökbúza, meleg málé!

Ekkor az udvarról nagy zaj meg kiabálás

hallatszott.

– Mi az? Mi az? Megjöttek a favágók? – örvendezett az Öreg Király.

– Mindjárt megnézem! – mondta a Dada, és odament az ablakhoz.

Hát ahogy lenézett, látja ám, hogy a két Marcona Zsoldos kiabál, magyaráz, mutogat az összegyűlt népnek.

Mikor az egyik Marcona Zsoldos beszélt, a másik helyeslően bólogatott, meg hümmögött, s mikor a másik Marcona Zsoldos beszélt, akkor az egyik helyeselt neki!

Most éppen az Első Marcona Zsoldos beszélt:

– Ha én mondom nektek, elhíhetitek! Ekkora rémisztő, tüzet okádó, fogcsattogtató sárkányt még az úkapám sem látott! Csak a kisujja akkora, mint a fél karom! Csak a kisujján a köröm akkora, mint egy péklapát! A szája meg akkora, hogy ki-be sétálhatna rajta egy lovas katona!

A tömeg szörnyülködött, meg rémüldözött, meg sóhajtozott, hogy haj-haj! Csak egy Suszterinas felejtette nyitva a száját, de ő is megbánta, mert belerepült egy légy!

Most a Második Marcona Zsoldos köszörülte a torkát, s így folytatta a beszédet:

– Csak annyit mondok, hogy a bendője száz akó! A tüdeje meg száz kovácsfűjtató!

A tömeg újra megborzongott, meg sóhajtozott, csak a Suszterinas nyúlkált a szájába, kereste a legyet, pedig az már rég elrepült.

Majd megint az Első Marcona Zsoldos vette át a szót:

– Jött felém, mint egy hegy! Én kirántottam a kardomat, s azt kiáltottam, hogy megállj, te kutya sárkány! De hát csak jött felém, meg se hallotta! Erre én levágtam az egyik fejét! De semmit se használt, meg se kottyant neki, csak jött tovább! Erre levágtam a másik fejét! De hát minden hiába! Fittyet hányt az egészre!

Fent a trónteremben fülelt az Öreg Király, majd türelmetlenül megkérdezte, mivel nem hallott jól a pokrócoktól.

– Törökbúza, meleg málé! Mit fecseg az ott lent? He?

– Jajaj, felséges királyom! Valami sárkányról beszél! – sopánkodott a Dadus.

De az Öreg Király csak legyintett.

– Törökbúza, meleg málé! Ne sopánkodj itt, hanem akkor hívd a hadvezéremet!

A Dadus kikiáltott az ajtón, hogy: Hadvezér!, s nagy csörömpöléssel, meg fogvacogással becsörtetett a Hadvezér.

– Uhu-raham, kihíhi.... egy sásásá!

Az Öreg Király érdeklődve figyelte a vacogó Hadvezért.

– Mi baja a hadvezéremnek? Te is fázol?

– Nem. Én félek! – mondta a Hadvezér vacogva.

De az Öreg Király ilyen aprósággal nem törődött, kiadta a parancsot.

– Te vagy a hadvezérem! Megparancsolom, hogy azonnal úzd el a sárkányt!

A Hadvezérnek erre úgy elkezdett vacogni a foga, hogy beszélni sem tudott.

– Ke-he-gye-le-he-hem! – csak ezt hajtogatta.

Majd mikor az Öreg Király nem nézett oda, gyorsan belebújt a nagy virágosvázába, amely a sarokban állt.

Lent a téren most a Második Marcona Zsoldos beszélt nagy hangon:

– Itt van, ni! – mutatta a behorpadt sisakját. – Magatok is láthatjátok a saját szemetekkel!

A tömeg megbámulta az összevissza horpadt sisakot, s újra megborzongott. Megborzongott a Suszterinas is, de most erősen becsukta a száját, nehogy belerepüljön egy légy.

Az Első Marcona Zsoldos sem akart lemaradni, s így szólt:

– A saját szemetekkel láthatjátok, hogy nincs meg a kardom! – s felmutatta az üres jobb kezét. – Nincs bizony! Mert ottmaradt a sárkány szívében. De még az sem használt, és csak annyit ért, mintha megkarcoltam volna! Úgy ám! Csak jött felém, csak jött felém, és végül mit tehettem, se kardom, se semmim, hát elfutottam!

A tömeg még jobban megborzongott, úgy bámulta az Első Marcona Zsoldos üres jobb kezét! A Suszterinas meg egy óriásit csapott a Pékmester hátára, mert odaszállt a légy! De meg is bánta rögtön, mert akkora orrbavágást kapott a Pékmestertől, hogy feldagadt az orra, olyan lett, mint egy cipó! Dagadt orrát tapogatva búsongott hát, s hiába akarta megmagyarázni, hogy csak a légy miatt

ütött, mert a dagadt orrától nem tudott rendesen beszélni! Így hát hallgatott, és búsongott, és az orrát tapogatta.

Most a Második Marcona Zsoldos beszélt.

– Bizony! Most itt állunk kard nélkül, meg behorpadt sisakkal! Bizony!

A tömeg már éppen sóhajtozni készült, mikor berobogott a két Favágó, fa nélkül, fejsze nélkül. Már messziről kiabáltak, egymás szavába vágva.

– Egy sárkány! Jaj, egy sárkány! – kiáltotta az egyik.

– Az összes fánkat! Az összes fánkat – kiáltotta a másik.

– Ellopta, összetörte! – kiáltotta az egyik.

– Jaj! – kiáltotta a másik.

A tömeg éppen nagy lélegzetet vett, hogy sóhajtson egyet, mikor befutott a két taligás is, messziről kiáltozva.

– A taliga ripitya! – kiáltotta az egyik.

– Tengely, kerék repetye! – kiáltotta a másik, aki a nagy futásban megbotlott, s egy kicsit megharapta a nyelvét, s így nem tudta rendesen kiejteni a szavakat.

– A sárkány, az a gaz kutya! – kiáltotta az egyik.

– Bumm! Hogy csak úgy recsege! – kiáltotta a másik.

Ez már sok volt, ez már mindennél több volt, mindenki szívét félelem szállta meg, rohant mindenki a házába, bezárta az ajtót, s egy pillanat alatt kiürült a tér.

